

DIKUrevy 2012

Den Værst Tænkelige Hændelse

skrevet af Steen, Null, Harry, Henrik og Mia

Roller:

interviewer med mikrofon
2 datalogistuderende, Bent og Pia
1 fysik-dat studerende, Steen en rigtig nørd

Der er egentlig ikke brug for rekvisitter (bortset fra — måske — noget der ligner varmtvandsbeholderen fra kantinen). Sketchen går ud på, at interviewer lader de studerende fortælle (efter tur) om den dramatiske dag, hvor varmtvandsbeholderen i DIKU's kantine gik i stykker, så man ikke kunne få kaffe!

Alle står på scenen. Stemningen er alvorlig.

Interviewer (*henvendt til publikum*): Det, I nu skal overvære, er en sandfærdig beretning fra det virkelige liv. Den værst tænkelige hændelse indtraf en torsdag morgen her på jeres institut!

Interviewer holder sin mikrofon frem til Pia

Interviewer: Ja, Pia, du er jo studerende på Datalogisk Institut, og du var øjenvidne til den forfærdelige hændelse. Fortæl os, hvad der skete den torsdag morgen!

Pia: Klokken var 9.03 den torsdag morgen. Jeg var lige kommet med bussen til DIKU, og gik op til kantinen for at få mig en kop kaffe, inden forelæsningsen begyndte. Straks, da jeg kom ind i kantinen, kunne jeg mærke, at noget var anderledes, end det plejer. Der var en underlig atmosfære i lokalet... Da jeg gik hen mod køledisken, kunne jeg se, at der var en sammenstimlen af mennesker henne ved varmtvandsbeholderen. Jeg hørte højroastede, ophidsede stemmer, men jeg kunne ikke se, hvad der skete.

Interviewer nikker forstående — og henvender sig så til Bent:

Interviewer: Ja, Bent, du kom jo til katastrofestedet straks efter. Fortæl os, hvad du så!

Bent: Ja, jeg har jo været kantinevagt her i et par år. Dagene plejer at forløbe ganske stille og roligt her på DIKU, men denne torsdag viste sig at blive ganske anderledes... Jeg var den første kantinevagt, som kom til katastrofestedet, så jeg var naturligvis helt klar over min pligt.

Jeg måtte gøre alt, hvad jeg kunne for at komme mine medstuderende til undsætning. Straks da jeg så mine ulykkelige medstuderende stå ved varmtvandsbeholderen, vidste jeg, at der var brug for en mand med et køligt overblik.

Interviewer (*til Bent*): Du forstod hurtigt, hvad der var i vejen?

Bent: Ja, jeg fandt hurtigt ud af, at kantinens varmtvandsbeholder var brudt sammen. Der stod mine stakkels medstuderende altså en tidlig morgen uden at kunne få kaffe! De anede ikke, hvad de skulle gøre. Jeg var godt klar over, at det var en yderst katastrofal situation, vi var havnet i!

Interviewer (*henvendt til Pia*): Og Pia, vil du fortælle, hvad du så?

Pia: Ja, jeg så simpelthen mine medstuderende stå omkring den sammenbrudte varmtvandsbeholder. De bageste stod og rakte deres tomme kaffekopper frem, men de forreste *havde* opgivet håbet om at få kaffe. De vidste godt, at der ikke var noget at gøre.

Interviewer (*til publikum, og derpå til Bent*): Sekunderne tikkede afsted, men der kom alligevel en løsning på problemet, inden forelæsningen begyndte. Utroligt nok kom der hjælp udefra, så at sige, ikke sandt, Bent?

Bent: Jo, vi fik jo hjælp af en fysikstuderende. . .

Interviewer (*henvender sig til Steen*): Ja, den fysikstuderende det var jo dig, Steen. Vil du fortælle os, hvordan du kom til at spille en vigtig rolle i denne kritiske situation?

Steen: Ja, jeg læser fysik som hovedfag og datalogi ved siden af, så normalt færdes jeg mest på HCØ. Denne torsdag morgen havde kombinationen af mit stramme budget og HCØ-kantinens høje priser dog drevet mig over til DIKUs kantine. Jeg vidste ikke, at denne dag skulle blive skelsættende. . . For et par år siden tog jeg frivilligt et fysikkursus i varmelære. Jeg troede ærligt talt ikke, at jeg nogensinde skulle få brug for den viden; men denne skæbnesvangre morgen gjorde mig meget glad for, at jeg havde taget netop *det* kursus. . .

Interviewer: Vil du forklare os, hvordan det var, du hjalp, helt konkret?

Steen: Ja, som sagt har jeg haft varmelære, så jeg foreslog simpelthen, at vi kunne tage en gryde og varme noget vand op i den på komfuret. Så kunne vi bruge det kogende vand til at lave kaffe.

Interviewer: Ja, det må jo siges at være en genial løsning på det katastrofale problem, ikk' Bent?

Bent: Jo, jeg var virkelig glad over, at der kom en løsning — og så fra en så uventet side endda!

Interviewer : Ja, Pia, du og dine medstuderende fik lavet kaffe alligevel. . .

Pia : Ja, det var utroligt at se, hvordan alle hjalp hinanden i denne alvorlige situation; der var et virkeligt fint teamwork. Nogle sørgede for at varme vand op — under vejledning af den fysikstuderende, mens andre afmålte kaffemængden i tragten, og andre igen vaskede kaffekopper op og gjorde dem klar. Det gamle ordsprog passer virkelig: Det er i nøden, man skal kende sine venner!

Interviewer (*nikker og holder mikrofonen frem mod Bent*):

Bent : Det, der overraskede mig mest ved hele denne katastrofesituation, var faktisk, hvor roligt alle de implicerede tog det hele. Kun en enkelt gang blev der optræk til panik blandt et par studerende, men de blev beroliget og talt til fornuft af nogle studerende med psykologi som bifag.

Interviewer : henvendt til publikum Ja, heldigvis endte det godt denne gang — takket være en gruppe studerendes hurtige indsats. Jeg lover Jer at vende tilbage med en øjenvidneberetning, næste gang en katastrofe indtræffer her på jeres institut!

Lyset slukkes, og alle forlader scenen.

(Hvis der skal være mere tekst, må skuespillerne improvisere sig frem til det under prøverne.)